

Het onzegbare zichtbaar gemaakt

Door Marianne de Jong

Rond 1850 ontstond er een beweging onder Parijse kunstenaars om buiten, 'en plein air' te gaan schilderen. Mogelijk gemaakt door het gebruik van de tubeverf, een uitvinding van John Rand in 1841. Hun bestemming het groene Ile de France, net buiten de hoofdstad. Onder hen de Frans realistische kunstschilder en wegbereider van het impressionisme Camille Corot. Het monochrome palet in groenen, bruinen en kwikzilverig licht zijn kenmerkend voor zijn schilderijen. Zoals in *Landscape with a White Tower, Souvenir of Cr cy* uit 1874. Zijn inspiratie vond hij in deze omgeving, 'he "appreciated the ashy colour of the regions skey, they found that the light was good, that took on hues of blue in the mist that inspiration was there..." (Cr cy-en-Brie and the Valley of the Grand Morin by Sabine Gervais and René Blaize).'

De Parijse kunstmusea tonen een historische tijdlijn in de ontwikkeling van de schilderkunst:

- Het Louvre met kunstschaten vanaf de oudheid tot de eerste helft 19e eeuw,
- Musée d'Orsay sluit daarop aan met werken van 1848 tot 1914,
- de Orangerie met onder andere de *Nymph as* uit 1903-1908 van Monet,
- het Centre Pompidou met toonaangevend moderne kunst.

Het laat ook duidelijk de klassieke tweedeling zien die is te onderscheiden in de schilderkunst, enerzijds het extraverte flamboyante tegenover het verstilde en serene zoals bij Camille Corot.

In het Centre Pompidou hangt het schilderij *Porte Caricatore* van de Italiaanse kunstenaar Carlo Carr . Het schilderij wordt bekrachtigd door de begeleidende tekst van Giorgio de Chirico: "*Calm, tranquillity and even serenity, this will be the artist's attitude. But even this serenity will contain all of the pathos of the world.*" Samen stonden zij aan de wieg van de metafysische schilderkunst. Zij interesseerden zich vooral voor beelden vanuit het onderbewustzijn uitgedrukt in verstilde vormen in een landschappelijke omgeving.

Verder westwaarts richting Bretagne waar de soms onstuimige zee het 'einde van het land' Finistère ontmoet, zijn rond die tijd eveneens Parijse schilders neergestreken. Een voormalige handelsroute

tussen Engeland en Italië doorkruiste dit gebied. Langs 'Route du vent solaire' aan de baai van Audierne zijn de Engelse invloeden daarvan nog zichtbaar aanwezig. Slingerende landwegen volgen de kustlijn, waarlangs grote hortensia struiken en afgelegen laag ommuurde cottages. Pittoreske dorpen, eenzame kapellen en een enkele ruïne omzoomd door goudgele korenvelden, waarachter de helder azuurblauwe oceaan zich uitstrekt onder een al even heldere hemelkoepel. De schilderijen van Corot en Carr  ademen ontegenzeggelijk dezelfde onbenoembare sfeer: het onzegbare zichtbaar gemaakt.

Waar te zien:

- *Camille Corot, (1796-1875), Landscape with a White Tower, Souvenir of Crécy, 1874, privé collectie.*
- *Werk van Camille Corot, het Louvre en Musée d'Orsay, Parijs.*
- *Carlo Carrà, (1881-1966), Porte Caricatore, 1930, Centre Pompidou, Parijs.*

*De volgende column verschijnt 3e kwartaal 2014
De gele Christus van Gauguin en de Enclos Paroissial*